

Posudek vedoucího na diplomovou práci Hany Šplíchalové *Aktivní poslech hudby a jeho technické a realizační zázemí*

Práce se již na první pohled vyznačuje početnými obrazovými přílohami, takže vyvolává otázku, kolik místa vlastně zaujímá text. Věnuje se ovšem tématu, které je pro současnou hudební pedagogiku nepostradatelné a ve svých konkrétních podobách stěží vyčerpatelné, protože hudební výchova bez techniky a multimédií je dnes v podstatě nemyslitelná. Zejména práce s poslechovými skladbami totiž nemůže vycházet jen z tradičních postupů s využitím audionahrávek a akustických nástrojů. Volbu tématu lze tedy vítat.

Pod názvem práce si lze představit celou škálu problémů, jež se nabízejí k řešení, tím více je tedy na závalu, že v úvodu chybí jasné stanovení cíle (či cílů). Těžko s ním pak může korespondovat závěr a je tomu skutečně tak. Ten vyznívá přinejmenším velice laicky, jako určité vyjádření dojmů či skutečností, k jejichž zjištění ovšem není třeba hlubší odborné činnosti.

Postrádám rovněž stanovení metod, jimiž autorka k cíli měla dospět. Z textu vyplývá, že tu jde zejména o metody popisu a zběžné analýzy, když autorka čtenáře seznamuje např. s klady programu. Takové analýzy by si však zcela jistě zasloužily důkladnější přístup a vzhled do problémů. Z analýzy (nyní ovšem hudebního díla) by nakonec měla vycházet i práce s poslouchanou skladbou, v tomto případě se Smetanovou symfonickou básní Vltava. V žádném případě však taková analýza, již pedagog provádí sám pro své potřeby, nemůže podléhat povrchnosti a jisté vulgarizaci. Těžko lze proto přijmout tvrzení, že ústředním motivem Vltavy je dětská lidová píseň *Kočka leze diron*. Proč by to měla být její mollová modifikace? Není přece těžké nalézt v evropské hudbě písně, jejichž tóninu ani není třeba měnit, abychom jejich spřízněnost s motivem Vltavy odhalili. Autorčino zacházení s dětskou písní, ale už i její samotná volba ovšem poukazují na skutečnost mnohem závažnější, že totiž celý text je (snad v důsledku nepochopení vlastního záměru, cílů a metod) koncipován jako práce v oboru učitelství pro 1. stupeň ZŠ.

Těžiště práce má spočívat v metodické části, to však neznamená, že bude rezignovat na odbornost. Zde uvedený text by snad mohl tvořit součást přílohy, jež by sloužila k analýze postupů, pojmenování problémů, k vyvození závěrů, a to v rámci adekvátní disciplíny. V tomto případě je však pouhé zachycení povýšeno na součást práce, což je vzhledem k povaze diplomového úkolu velmi málo. Navíc není zcela zřejmé, co vlastně text zachycuje, zda výuku, jež kdesi proběhla, nebo autorčinu představu o tom, jak by výuka proběhnout mohla. Podle využití jazykové modality se lze přiklonit spíše k druhé domněnce.

Za znak neodbornosti považují i jevy pravopisné, např. *skladately* (s. 52), či slovo *viz* psané s malým písmenem bez ohledu na to, v jaké pozici se nalézá (s. 52, 53). Nabízí se otázka, zda autorka ví, o jaký slovní druh vlastně jde. Totéž platí o nedůsledném uplatnění pomlčky a rozdělovníku (ss. 25, 19, 16, 12).

Problematická je rovněž stylizace. Elementy odborného stylu jsou v metodické části potlačeny a text se nese v duchu mluveného projevu: *V metodické ukázce je myšlena práce se Sibeliiem způsobem, že by byl spuštěn v počítači, který by byl napojen na interaktivní tabuli* (s. 34).

Jakou má asi kočka v písničce náladu? Tralala veselou nebo je smutná a sotva proleze oknem?(s. 37). Bylo by také třeba doplnit interpunkci.

Předložená práce má nepříliš zdařilou podobu obsahovou i jazykovou. Nevstupuje do hlubšího řešení zvolené problematiky, nestanovuje si to ani jako úkol. Zaměřením a volbou prostředků se částečně míjí s oborem, v jehož rámci je psána. Vlastní přínos pisatelky do zvolené problematiky je těžko postižitelný.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhuji hodnocení stupněm **dobrým**.

prof. PaedDr. Michal Nedělka, Dr.

zastupující vedoucího práce

prof. PaedDr. Jaroslava Herdena, CSc.

V Praze 13. 1. 2010